

De Tijger.

zoowaar meui van 't prakkezeere. Genacht Engel!"

— „Genacht baas!"

Den volgenden dag ging Yzik bij Kool en z'n vrouw plechtig aanzoek doen om Engels hand, die hem gereedelijk werd toegestaan. De Kool's waren wat in hun schik met hun aanstaanden welvarenden schoon-zoon.

— „'t Is goed hoor," zei Yzik toen hij thuiskwam, „nou heb ik 't beter gevraagd dan eerst. Nou gaan we morgen maar meteen antekenen en over veertien dagen trouwen. Maar we doen 't zonder bruiloft, dat zal je toch wel goed veinden, nyt?"

— „Wel ja, best hoor! Ik geef niks om een bruiloft, ik ben maar in me schik, dat ik hier mag blijven."

— „Nou, ik bin ook best tevreden, dat

ik nou geen nieuwe meid hoef te zoeken en op den koop toe nog vrij ben van loon uitbetalen."

Veertien dagen later trouwde het paartje in alle stilte, Engel uitgedoscht in een mooi ouderwetsch weerschijnig jak van Mie. Na de kerk gingen ze samen naar vrouw Kool, die er niet bij had kunnen zijn, omdat ze slecht ter been was; daar aten ze met de naaste familie een bescheiden bruiloftsmaaltje, en 's avonds zaten ze weer, alsof er niets gebeurd was, tegenover elkander bij de avondpap.

— „Ik ga te bedde," zei Yzik, „ik ben zoowaar meui van al dat ongewone gedoe! Genacht Engel!"

— „Genacht baas", zei Engel, „ik zal maar evel baas blijven zeggen, dat ben ik zoo gewend."

DE TIJGER

DOOR

ELLEN DE CLERQ.

Even van haar krant opkijkend — het was onder theetijd en ze zaten, het heele gezin compleet, gezellig rond de tafel te lezen en te handwerken — vertelde haar zuster het zoo terloops weg:

„Verbeeld je! In Marseille is een tijger uit een menagerie ontsnapt. Doordat er een paard tegen zijn kooi liep, viel die op den grond en schoot er een plank los. Hij heeft een hondje doodgebeten en een oude juffrouw omvergelopen en nou zit ie onder een hoop wagens verscholen.

En ze hebben al op hem geschoten en de waterstraal op hem gericht en vergiftig vleesch voorgeworpen, maar hij komt er niet onder uit. Ook iets!"

Ze was een lief, zacht meisje, ten minste ieder, die met haar in aanraking kwam, noemde haar zoo, familie, vrienden, kennissen, ondergeschikten, iedereen. En zijzelf geloofde het eigenlijk ook, want er kwam bijna nooit een onaardig woord over haar lippen, ze stond altijd klaar anderen diensten te bewij-

zen, ze was doodsbang voor twist of zelfs maar wrijving met haar medemenschen en ze deed alles om een sfeer van genegenheid en welwillendheid rond zich te houden. — Je was maar zoo kort op de wereld, wat had je er aan, elkanders leven te bederven met onaan-genaamheden? —

Na de woorden van haar zuster — de anderen, die zelf lazen en daardoor niet hadden verstaan, bromden maar wat — zei ze niet dan:

„Nou, dat is zeker iets" op denzelfden vriendelijk-belangstellenden toon, waarop ze zou geantwoord hebben, als men haar bijv. had verteld, dat een van haar kennissen, midden in een stortbui, haar paraplu had gebroken.

En oogenschijnlijk handwerkte ze verder, of het haar volstrekt niet interesseerde. Maar in haar was door die simpele mededeeling een storm losgebroken, zóó hevig, dat ze moeite had op haar stoel te blijven zitten en 't haar was, of ze zou stikken van benauwdheid in die zwijgende rust rond haar.

Roode vlekken teekenden zich op haar wangen en een drukkende, benauwde pijn neep haar hart samen.

— Een tijger uit een menagerie losgebroken.